

SENSE TU NO HI HA HISTÒRIA

IMAGINA

MIL I UNA FANFICTION

ANNA TODD

DOENESEYA BATES

KEVIN FANNING

BLAIR HOLDEN

KORA HUDDLES

KATARINA E. TONKS

i altres estrelles de **wattpad**

IMAGINA

Anna Todd

Leigh Ansell, Rachel Aukes, Doeneseya Bates, Scarlett Drake,
A. Evansley, Kevin Fanning, Ariana Godoy, Debra Goelz,
Bella Higgin, Blair Holden, Kora Huddles, Annelie Lange,
E. Latimer, Bryony Leah, Jordan Lynde, Laiza Millan,
Peyton Novak, C. M. Peters, Michelle Jo Quinn, Dmitri Ragano,
Elizabeth A. Seibert, Rebecca Sky, Karim Soliman, Kate J. Squires,
Steffanie Tan, Cassandra Tate, Katarina E. Tonks, Marcella Uva,
Tango Walker, Bel Watson, Jen Wilde, Ashley Winters

Autors de **wattpad**

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *IMAGINES: CELEBRITY ENCOUNTERS STARRING YOU*

PUBLICAT D'ACORD AMB L'EDITOR ORIGINAL, GALLERY BOOKS, UNA DIVISIÓ DE SIMON & SCHUSTER, INC.

PRIMERA EDICIÓ: ABRIL DEL 2017

© WP TECHNOLOGY, INC., 2016

ELS AUTORS ESTAN REPRESENTATS PER WATTPAD

wattpad

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2017

© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2017

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2017

DIAGONAL, 662-664 – 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2249-9

DIPÒSIT LEGAL: B. 2.361-2017

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 – 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: EGEDSA

www.columnaedicions.cat

CANÇONS DE L'INTERIOR:

- Pàgina 96: *Suedehead*, © 1988 Sire Records. Marketed by Rhino Entertainment Company, a Warner Music Group Company, interpretada per Morrissey
- Pàgina 138: *Bob to the Top*, © 2006 Walt Disney Records, interpretada per Ryan & Sharapay a *High School Musical*
- Pàgina 139: *Start of Something New*, © 2006 Walt Disney Records, interpretada per diversos artistes a *High School Musical*
- Pàgines 141 i 146: *Breaking Free*, © 2006 Walt Disney Records, interpretada per Vanessa Hudgens & Troy a *High School Musical*
- Pàgina 187: *La Macarena*, © 1996 Serdisco, interpretada per Los del Río
- Pàgina 223: *Today was a Fairtale*, © 2009 Big Machine Records, LLC, interpretada per Taylor Swift
- Pàgina 348: *Stitches*, © 2015 Island Records, a division of UMG Recordings, Inc., interpretada per Shawn Mendes
- Pàgina 356: *Something Big*, © 2014 Island Records, a division of UMG Recordings, Inc., interpretada per Shawn Mendes
- Pàgina 380: *Carry On Wayward Son*. © 1974, 1975, 1976, 1977, 1980, 1982, 1983, 1999 Sony Music Entertainment Inc., interpretada per Kansas
- Pàgina 527: *Run This Town*, © 2010 Roc-A-Fella Records, LLC, interpretada per Kanye West
- Pàgina 551: *Friday I'm in Love*, © 1993 Fiction Records Ltd., interpretada per The Cure
- Pàgina 558: *Clar de lluna*, © 2012 Marcelo Podmoguilnye, interpretada per Marcelo Podmoguilnye
- Pàgina 597: *I will always love you*, © 2012 RCA Records, a division of Sony Music Entertainment, interpretada per Whitney Houston
- Pàgina 603: *Confident*, © 2015 Hollywood Records, Inc. & Island Records, a division of UMG Recordings, Inc., interpretada per Demi Lovato
- Pàgina 696: *No Control*. © 2014 Simco Limited under exclusive license to Sony Music Entertainment UK Limited, interpretada per One Direction

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Fent selfies i derrocant el patriarcat amb Kim Kardashian

Kevin Fanning

Imagina...

Que la Kim Kardashian acaba de publicar una selfie, i el teu nòvio s'ha enfadat per això.

Estàveu a mitja conversa i tot d'una li has notat un canvi d'humor. O, més aviat, estàveu a punt d'estar a mitja conversa. T'estaves preparant per iniciar una conversa. I ara la selfie de la Kim ho ha espatllat tot.

El teu nòvio acabava d'arribar a casa després d'un dia de feina difícil i estressant com a agent del govern, i avui és una de les teves poques nits lliures al Best Buy. Li has insinuat que potser estaria bé sortir. No ha sortit amb tu, sortir de debò, des de fa temps. Ja fa bastant que esteu junts, i la relació comença a ser còmoda. En el bon sentit... però també en un sentit que no és bo al cent per cent. No saps com plantejar la conversa exactament, però és que ja comences a notar, lleument, que ho dóna tot per fet. No és pas que no l'estimis! I tant que l'estimes. I estàs segura que ell t'estima a tu. Et fa molta ràbia tenir la necessitat de tractar aquest tema amb ell. Saps que la seva feina és molt estressant. Probablement tot va

la mar de bé entre vosaltres dos i només ets tu que et muntés aquests embolics.

Però, d'altra banda, et consumeixes per dins només de pensar en una altra nit sense fer res, simplement quedant-te adormida sobre la seva espatlla al davant de la tele. No vols avorrir-te, però, sobretot, no vols que es pensi que ets avorrida. Però realment estàs avorrida, frustrada, angoixada fins a un punt que potser no es tracta només d'ell. Tot i que encara no estàs preparada per pensar en això.

Has decidit treure el tema. Per tant, suaument, amb peus de plom i amb tota la bona fe, li dius:

—Així, vols fer alguna cosa aquest vespre?

Una entrada fàcil i innocent en la conversa. Senzillament posar el tema sobre la taula.

Està mirant el mòbil, segurament revisa e-mails de la feina tot i que ja ha plegat de treballar. Està obsessionat. No obsessionat: absorbit. Molt concentrat. Això t'agrada d'ell. Però li fas la pregunta i sembla que et dedica la seva atenció, com si estigués a punt de deixar estar el telèfon per mirar-te, mirar-te de debò, i mantenir la conversa amb tu, però llavors toca un botó del mòbil i veu alguna cosa que immediatament li canvia l'estat d'ànim. Notes un calfred que et baixa per l'esquena. Veus que agafa el mòbil amb força fins que els artells se li veuen blancs. Ja no mira el mòbil sinó més enllà, algun objecte distant que de sobte s'ha materialitzat.

Ja no és a l'habitació amb tu. De cop i volta, el mires des de molt lluny. I en aquest moment, saps perfectament que és impossible que aquest vespre sortiu a algun lloc.

—Què passa? —preguntes—. Que hi ha cap problema?

El teu nòvio sospira profundament. Alguna cosa li tremola sota la pell de la mandíbula. Finalment, tanca els ulls i gira la pantalla del mòbil cap a tu.

—Ha publicat. Una altra. Selfie. —Escup cada síl·laba amb repugnància.

Ella.

I tu saps exactament a qui es refereix. Només es pot referir a una persona, perquè és l'única dona que encara publica selfies. Només hi ha una dona que s'hi atreveixi.

Estires el braç per agafar el mòbil del teu nòvio. Ho vols veure amb els teus ulls. Saps que no ho hauries de fer, però és com quan et trobes amb un accident de cotxe, sents aquella necessitat de mirar-ho, de viure-ho de primera mà.

Li prens el mòbil, però en aquell moment li trenques l'encís i baixa del núvol.

—Espera't, no. Val més que no la miris! —exclama, amoïnat.

I saps que té raó, però tot i així tu la mires.

La Kim Kardashian ha publicat una selfie. Mira a la càmera, a tu, segura, atrevida, gairebé feliç. El maquillatge és perfecte, i la pell és tan brillant que sembla que estigui il·luminada des de dintre. Té els cabells llisos, negres i llunts, com un gat que desapareix en la nit. Posa amb els llavis una mica oberts i amb un somriure gairebé imperceptible, però hi ha un no-sé-què en la seva mirada que demostra que s'ho està passant realment bé. Que es diverteix amb això.

El peu de foto diu: «Demano disculpes als meus detractors per aquesta selfie tan perfecta! No hi ha cap llei que prohibeixi estimar-te a tu mateix!».

Quan mires la foto, sents una cosa per dintre. Una

cosa intensa i desenfrenada que se't clava a les parets d'un minúscul espai reservat en algun lloc del fons del teu cor. Aquesta selfie de la Kim espatllarà la nit del teu nòvio, i per tant la teva nit. Notes un dolor, unes fiblades de pànic al cor. Ha de ser ira. Contra aquesta dona que actua d'una manera que no hauria d'actuar. D'una manera que t'impessiona. Oi? Què més pot ser, si no?

Tornes el mòbil al teu nòvio. Et mira atentament, espera la teva reacció.

—Per què ho fa, això? —preguntes—. Sap perfectament que les selfies són il·legals.

—No ho sé —diu el teu nòvio. I després, més alt, i molt frustrat—: No ho sé! —Es gira—. Ho sento. No hauria de deixar que això m'afectés. No te les hauria de deixar mirar. Tant de bo em pogués comportar d'una altra manera.

—Però ja estàs fent molt —dius tu, mentre li poses la mà a l'espatlla i li fregues el nus de tensió que se li ha format als músculs—. Ets un dels millors agents del govern. Has capturat molts famosos aficionats a les selfies. Lindsay Lohan, Rihanna, Willow Smith, Chrissy Teigen, Ariana Grande... són tots a la presó gràcies a tu.

—No n'hi ha prou —diu ell, deixant perdre la mirada en la distància—. Fins que no agafem la Kim Kardashian, no n'hi ha prou.

—L'agafareu —dius tu. Sents les paraules i gairebé les pots veure com surten surant com unes bombolles estranyes de la teva boca. Te les creus? És igual. El que importa és consolar el teu nòvio. El que importa és com et sents.

—És la delinqüent més buscada del país —afegeixes—. Al final, l'enxampareu.

A fora, el sol ja es pon. El cel s'està tornant lleument grisós, del mateix color que els ulls del teu nòvio. Aquest vespre et feia gràcia anar al cine. Fan una nova pel·lícula d'en Matt Damon, sobre un home que ha de superar certs obstacles. Es veu que està molt bé. Diuen que guanyarà premis.

No passa res. Ara el que has de fer és consolar el teu nòvio. Has de fer-li costat.

El govern, i particularment els homes que treballaven per al govern, un bon dia es va adonar que la gent passava massa temps mirant el mòbil, massa temps fent-se fotos, massa temps fixant-se en el seu aspecte. Van dir que era anormal i poc saludable que la gent estigués constantment fent-se fotos per després penjar-les. Van dir que això ens donava una mala imatge com a país. Van dir que era un perill, una qüestió de seguretat. Van dir que la gent havia d'estar per altres coses més importants que això. No van especificar quines eren les coses més importants.

El govern ja havia pres tantes decisions sobre el que les dones podien o no podien fer amb el seu cos que, al capdavant, això era una cosa més. La norma que va il·legalitzar les selfies ni tan sols havia tingut un projecte de llei propi, simplement era un element incorporat a dins d'una extensa llei que eliminava uns quants drets més.

Per descomptat, la llei no estava redactada esmentant el gènere de manera específica, però en realitat només afectava les dones. Al capdavant, els homes no n'havien sabut mai, de fer selfies. I què, si eren il·legals? La veritat és que per a ells va ser un alleujament: una cosa menys per fer malament.

Al principi, les dones van continuar fent selfies. Ningú no es creia que la llei pogués ser realment una llei llei. De debò que la farien complir? Però llavors es van prohibir les càmeres frontals en els telèfons. Els cotxes havien de complir uns determinats requisits de seguretat perquè fossin segurs per a l'ús de les persones, segons el govern; per tant, els telèfons també. I les càmeres frontals eren una greu amenaça. Animaven la gent a fixar-se en els trets interiors en comptes dels exteriors, i això era dolent.

Després es va formar el grup operatiu del govern, que va començar a perseguir els famosos que feien selfies, els agafaven i els ficaven a la presó.

Tothom recordava els vídeos de la Kylie Jenner, la seva bogeria absoluta davant la idea de no poder-se fer més selfies, la fúria justificada en aquells ulls demoníacs mentre l'arrossegaven, entre cops i xiscles, fora del jutjat per dur-la a l'hospital psiquiàtric.

I després de tancar la Kylie, la seva germana Kendall va desaparèixer i la van donar per morta. No va quedar clar si la seva hipotètica mort havia sigut accidental o no, perquè mai no en van localitzar el cos. Però les notes que van trobar al seu apartament indicaven que si la seva germana estava empresonada i ella ja no es podia fer selfies, simplement no tenia motius per continuar vivint.

Els mitjans i el govern van capgirar la història, com sol passar. «Ho veieu?», va dir el govern. «Si les selfies fan comportar la gent d'aquesta manera, declarar-les il·legals és el més correcte».

A mesura que el grup operatiu agafava més famosos, menys inspirada estava la gent normal per fer-se selfies. I llavors el màrqueting es va encarregar de la resta. Ins-

tagram va canviar, es va convertir en una empresa de cosmètics amb una línia de fons de maquillatge basada en els diferents filtres del passat. A qui li importen les selfies, si pots semblar una selfie constantment? Va ser un èxit impressionant.

Els interessos de la gent van canviar. Les enrabiades a causa de la prohibició de les selfies, que en aquell moment semblava una cosa tan greu, van quedar oblidades. Tothom havia evolucionat.

Tothom, excepte la Kim Kardashian. La Kim es negava a cedir sense lluitar.

La Kim era una pròfuga, una autoproclamada lluitadora per la llibertat. Era una fugitiva. Havia abandonat la seva vida, ho havia abandonat absolutament tot, i havia desaparegut. Ningú no sabia on vivia, com sobrevivia. L'única cosa que se sabia d'ella era que de tant en tant apareixia de nou a la xarxa, penjava una selfie, deixava tothom flipant i tornava a desaparèixer.

El govern tenia els seus millors *hackers* treballant per intentar esbrinar on era, per rastrejar la seva ubicació, però no se n'havien sortit mai. Tenien un *software* especial per detectar i eliminar selfies *online*. Els havia estat molt útil per dissuadir la gent de fer-se selfies i penjar-les. Però la Kim era massa bona per a ells, massa llesta, sempre anava un pas endavant.

Li tancaven tots els comptes, tots els punts d'accés que li coneixien. Però de cop i volta apareixia un nou compte amb una sola imatge penjada. Els seus fans la trobaven i s'escampava com un virus, tothom compartia aquella nova selfie il·legal de la delinquent, l'única i veritable mestra de la tècnica, l'antiga i futura reina.

Els membres del cos estaven emprenyadíssims. Era impossible que això acabés bé per a la Kim. Al final

l'enxamparien. No podia pas durar per sempre. A cada selfie que publicava, eren un pas més a prop d'agafar-la. Fins i tot s'imaginaven prenent-li el telèfon. Aixafant-lo mentre ella plorava davant seu.

Però l'únic que havien aconseguit després de tants esforços eren més selfies. El posat calmat i beatífic de la Kim, la seva cara perfilada i ressaltada, somrient. Del perquè, no en tenien ni idea.

El dia que coneixes la Kim, et sents terriblement malament i desesperada amb la teva vida.

Estàs a punt d'acabar el teu torn al Best Buy i l'en-carregat no para de fastiguejar-te. Diu que ha rebut una queixa d'un client que diu que no el vas ajudar gaire, i que no vas somriure prou mentre l'atenies.

Què vol dir, que no vas somriure prou? De fet, pel que tu recordes, no vas somriure gens. Per què ho havies de fer? El client era un estúpid acabat. Et va preguntar per uns altaveus Bluetooth, i tu li vas dir educadament, atentament i precisament on els podia trobar, i fins i tot li vas suggerir quins li podien anar més bé. Vas complir la teva part del contracte social que regeix la interacció.

Però llavors l'home va intentar flirtejar amb tu, et va preguntar coses com ara quant de temps feia que treballaves allà, o com era que sabies tant de música. I també què t'agradava fer quan sorties de la feina. No n'havia de fer res! No tens cap obligació de correspondre als coquetejos no desitjats dels clients. Best Buy és una cadena nacional de productes electrònics, no un bordell, segons tenies entès.

I llavors el client es va adonar que no eres gaire receptiva a les seves pretensions i va canviar de tàctica. Va

començar a rebatre la teva opinió sobre els altaveus Bluetooth, a menysprear la informació que li havies ofert, a exposar els múltiples punts en què creia que estaves equivocada. Sobre altaveus! Precisament l'article amb el qual t'havia demanat ajuda!

Molt bé, nano, el que tu diguis. Ell et va fer una pregunta, tu li vas donar una bona resposta; si tenia ganes de discutir amb tu, era el seu problema. Saps més sobre electrònica del que ell arribarà a saber en tota la seva vida. Però mentre eres allà aguantant el xàfec educadament, vas fer un minúscul gest de posar els ulls en blanc, i llavors ell va sortir disparat a buscar l'encarregat.

O sigui que ara el teu encarregat de pa sucat amb oli t'està fent un sermó sobre el servei als clients. Podries intentar explicar-li la situació, però què en trauries? Necessites aquest lloc de treball. Amb prou feines tens habilitats comercials. Temps enrere havies tingut tota una carrera professional davant teu. Més o menys. Fer de *youtuber* era una carrera? T'encantava penjar vídeos al YouTube sobre aparells electrònics. Fer ressenyes de productes, explicar a la gent com funcionaven les coses. Ensenyar com piratejar aplicacions i *software* per fer algunes funcions que les empreses no havien previst.

Però al final vas decidir deixar-ho estar, i el títol de «Petita Estrella del YouTube» no és exactament una cosa que impressioni la gent en un currículum. Per això vas acabar amb aquesta feina de pacotilla al Best Buy, on segurament ets la persona més intel·ligent i més qualificada del personal... malgrat que l'encarregat i els clients et tractin per sistema com si fossis una idiota. A tu t'encanta l'electrònica, i aquest semblava un bon lloc per fer una cosa vagament relacionada amb

els teus interessos. Almenys fins que se te n'acudís alguna altra.

Però mai no se te n'ha acudit cap altra. I treballar aquí vol dir haver-te de posar aquest horrible uniforme de pantalons negres amb un polo horrorós de cotó i polièster que et fa sentir molt poc atractiva. Tot i que aparentment no estàs prou poc atractiva per impedir que els homes es posin desagradables! O sigui que potser encara hi ha esperances! Qui sap?

Mentre l'encarregat continua xerrant, de cua d'ull veus que hi ha un client que deambula d'una manera estranya per allà a prop. És una dona? Pot ser? Està examinant distretament les càmeres, que estan tancades dins de les vitrines. Va vestida tota de negra, amb un abric llarg amb caputxa que frega el terra i unes ulleres de sol gegants que li tapen pràcticament tota la cara. S'està palplantada davant de les càmeres amb un posat que et fa pensar que en realitat no busca res, sinó que més aviat escolta la nostra conversa. Ha, ha, més que una «conversa», el que fa és escoltar el llarg sermó unilateral que t'estan fent.

Sents les paraules que et surten de la boca, totalment inconnexes del que et passa pel cap.

—Sí, per descomptat, el servei al client és clau —estàs dient, amb el pilot automàtic posat. El que sigui perquè passi d'una vegada aquest moment i puguis tornar a col·locar cables o el que sigui a les prestatgeries, alguna cosa per fer veure que estàs enfeïnada i així els clients probablement no et vindran a preguntar res.

És la catorzena vegada que sents les paraules «satisfacció del client» durant aquesta xerrada instructiva, i ja comencen a semblar perniciosament sexuals. És només una reacció del cervell, d'acord? Quan sents una

paraula repetida tantes vegades comença a perdre el sentit.

L'home encara parla, va repetint el mateix sense parar, i et preguntes què podries fer per tallar aquell sermó quan la dona vestida de negre se us acosta i interromp l'encarregat. Vaja, exactament entre les paraules «servei» i «client».

—Perdoni, és vostè l'encarregat? —pregunta la dona. Parla en veu baixa i ronca.

—Sí, sóc jo —diu l'encarregat, sorprès per la interrupció.

—Voldria la seva opinió sobre aquestes càmeres —diu la dona.

L'encarregat la mira encuriós.

—Vol comprar una càmera?

—No —diu ella, i li posa una mà al pit amb un gest d'evident coqueteria—. No és per a mi, és per al meu marit.

—Ah, esclar, doncs l'ajudarem amb molt de gust —diu l'encarregat, mentre dóna una ullada per buscar-te, però tu ja has aprofitat l'ocasió per marxar i donar per acabada aquella conversa gràcies a la distracció momentània de la dona coqueta. A més, se suposa que tu no en saps gaire, de càmeres, de manera que te'n vas d'allà ben tranquil·la, com si estiguessis emocionada de tornar a la feina.

Mentalment, dónes les gràcies a la dona per aquell moment de pau i per l'oportunitat d'escapolir-te que t'ha proporcionat. Et passes la resta de la jornada tan lluny com pots dels clients potencialment perillosos i de l'encarregat sense deixar de fer veure que treballes.

Més tard, l'últim client malhumorat finalment ha marxat de la botiga, els teus companys se n'han anat, la botiga està tancada i tu estàs sola al magatzem, acabant una feina d'inventari que t'ha manat l'encarregat.

T'afanyes a guardar-ho tot al lloc correcte quan sents una veu que ve de darrere de les prestatgeries de les impressores. Mires cap a les fileres altíssimes de prestatgeries metàl·liques, totes plenes de capses i contenidors d'aparells electrònics de consum amuntegats de manera caòtica. Dónes una ullada a la part del magatzem que queda més a les fosques.

—Hola? —dius. És evident que no hi hauria d'haver ningú, allà dins. Segurament són imaginacions teves. Per tant, et tornes a posar a endreçar capsas de targetes SD.

Llavors sents un altre soroll. D'una capsas que llisca sobre un prestatge. I d'algú que taralleja. Pot ser?

O sigui que no són imaginacions teves.

Comences a caminar en silenci cap al fons del magatzem amb les teves vambes negres de l'uniforme. Se t'acut preguntar-te per què et preocupes tant per si hi ha algú més a la botiga. El que hauries de fer probablement és córrer en direcció contrària; l'empresa no et paga per arriscar la vida per uns quants aparells electrònics de consum. Però després de l'enganxada amb l'encarregat... ai. Una badada més i t'acomia den segur, i llavors ho hauràs de dir al teu nòvio, i ell et mirarà amb cara de llàstima perquè saps que pensa que és una estúpida que treballis al Best Buy. I potser ho és! Però també sospites que ell s'imagina una vida de casats en què tu no has de treballar, que senzillament t'avens a quedar-te a casa i cuidar els seus fills; i si l'acomia denment fos el tret de sortida de la resta de la teva vida futura? És això el que creus

que vols? Pot ser? Ara bé, aquesta feina és una manera de tenir més temps per pensar-hi. Encara que no hi pensis. De fet, no hi penses en absolut.

D'altra banda, morir assassinada al magatzem del Best Buy en els propers cinc minuts t'evitaria definitivament haver de prendre aquesta decisió. De fet, solucionaria un munt de problemes. No hauries de tornar a fer aquesta feina. No t'hauries de preguntar si els sentiments que creus que tens pel teu nòvio són autèntics o no. No t'hauries de sentir beneïta pel fet de voler coses que ni tan sols pots pronunciar.

Arribes al fons del magatzem, i està totalment buit, tranquil i en silenci. Fantàstic, un indicatiu més per demostrar que estàs completament sonada. I potser el teu nòvio tenia raó; potser anar a cal metge era una bona idea. És hora de tocar el dos. És hora de tornar a casa i ficar-te al llit amb el teu nòvio, que probablement ja dorm i ronca, estirar-te al seu costat i, després, incapaç d'agafar el son, anar cap al sofà i mirar aquell programa de la tele que sempre mires, sobre un home que passa per moments difícils però que l'ajuden a aprendre coses sobre el món i sobre ell mateix.

Per tant, et gires per marxar, i davant teu, entre les ombres, veus una figura fosca i encaputxada.

Fas un crit de sorpresa i la figura allarga un braç com si demanés disculpes i diu:

—Perdona! No et volia pas espantar! De debò.

—Ostres, doncs ho has fet! —exclames, mentre intentes recuperar l'alè. La figura fa un pas endavant cap a la llum, i aleshores t'adones que és la dona d'abans, la de la botiga.

—Ai, collons —dius—. Què hi fas, aquí? Se suposa que tu no hi pots ser, aquí dins.

—Mira, se suposa que no puc ser enlloc —diu la dona—. He de parlar amb tu, però ens hem d'afanyar. Tenim tres minuts abans que l'equip de seguretat del centre comercial escombri aquesta zona.

Es treu la caputxa i revela el monyo més brillant i elegant que has vist mai. Després, es treu les ulleres de sol i et mira, somrient. És la Kim Kardashian. La Kim Kardashian està dreta davant teu, exsudant pura resplendor i perfecció enmig del desordenat i polsegós magatzem del Best Buy.

Tens la certesa que estàs a punt de desmaiar-te quan veus que se t'acosta.

—Sóc la Kim —diu la dona—. Necessito la teva ajuda.

Doncs bé: si mai t'has preguntat què faries si la Kim Kardashian et sorprengués a la feina i et digués que necessita la teva ajuda, resulta que la resposta és que t'agafaria un atac de pànic, et quedaries immòbil i no diries res, perquè no et pots creure que això t'estigui passant a tu o que la realitat sigui una cosa real.

Tu ets una persona normal. Tens una vida avorrida i poc interessant. Tot t'és indiferent. Ets una decepció per a totes les persones que coneixes, fins i tot per a tu. No importes a ningú. Però tot d'una et trobes que la Kim Kardashian t'està mirant, els seus ulls són com una barreja de canyella amb diamants, i ets incapaç de reaccionar.

—Ei, estàs bé? —et pregunta.

Parpelles i intentes obligar-te a actuar. Aquesta dona és la delinqüent més buscada del país. Hauries d'estar espantada? Tens la sensació que sí, que hau-

ries d'estar espantada, però no ho estàs. Estàs emocionada.

—Sí! Estic bé! És que m'has agafat per sorpresa. No m'esperava trobar-te aquí.

Sincerament, és l'estupidesa més gran que podies dir, perquè **ÉS EVIDENT QUE NO ESPERAVES TROBAR-TE LA KIM KARDASHIAN AL MAGATZEM DEL BEST BUY DEL CENTRE COMERCIAL**. El teu cervell suplica a la teva boca: «Sisplau, calla, que ens estàs fent avergonyir».

Però la Kim assenteix, comprensiva. És tan amable, tan pacient.

—Ha sigut un dia llarg, oi? Sempre és així, l'encarregat?

Assenteixes amb el cap.

—Sí, més o menys. Per cert, gràcies per distreure'l.

—M'ha fet empenyar molt! Quina manera de parlar-te! De debò que m'han vingut ganes de clavar-li un cop de bossa al cap i dir-li «No siguis tan groller», saps què vull dir?

—T'ho agraeixo. Potser encara m'estaria escridasant, si tu no l'haguessis interromput.

—Si t'he de dir la veritat, no ho he fet ben bé de manera desinteressada —diu la Kim—. He vingut a buscar unes quantes coses que necessito per als meus mòbils, i llavors t'he reconegut.

No pot ser que ho hakis entès bé.

—M'has reconegut?

La Kim assenteix.

—Tenies un canal al YouTube, oi?

Parpelleges.

—Fa molt de temps —dius—. Em sorprèn que algú se'n recordi.

—Eres molt bona! —diu la Kim, entusiasmada—. Saps un munt de coses d'electrònica i pirateria... i de descriptar arxius.

La mires amb suspicàcia.

—No recordo pas haver fet cap vídeo sobre descriptació.

—Però ho podries fer si volguessis, oi?

Arronses les espatlles.

—Pot ser. No ho sé.

La Kim inclina el cap, i la seva mirada es torna més intensa.

—De debò que no ho saps? O només ho dius perquè així és com el patriarcat vol que reaccionis amb el talent que tens?

—Què? Què hi té a veure, el patriarcat, amb tot això?

La Kim sospira i branda el cap.

—Escolta, em sap greu haver d'anar amb presses, però de debò que necessito la teva ajuda. En aquest dispositiu hi ha un arxiu encriptat. Algú va publicar un enllaç a aquest arxiu en un comentari sota la meva última selfie, i és important que comprovi que conté la informació que crec que conté. Podries donar-hi una ullada per veure què hi trobes?

Allarga la mà, i instintivament agafes l'objecte que t'ofereix. És un telèfon de prepagament d'un sol ús que sembla que hagi passat per una guerra. Està tot ratllat i apedaçat.

La Kim veu com inspecciones el mòbil i branda el cap amb un posat afligit.

—El govern m'ho posa molt difícil per penjar selfies sense revelar la meva ubicació mitjançant geoetiquetes. Vaja, ho posa molt difícil per poder-se fer selfies en ge-

neral, ha, ha. Tinc uns quants telèfons vells que anem modificant, però costa mantenir-los en funcionament.

—A qui et refereixes, amb aquest plural?

La Kim arronsa les espatlles.

—A mi i als meus... amics.

—Això ho has modificat tu?

—Ja sé que tu ho hauries fet millor, per descomptat. N'he hagut d'aprendre. He hagut de ser creativa. Sempre m'he sabut adaptar. Mai no m'hauria imaginat que seria tan bona amb les xarxes socials fins que vaig haver de protegir una marca, una marca que un home va posar en perill. A vegades, les coses que estan fora del teu control t'obliguen a descobrir de què ets realment capaç.

Ha pronunciat la frase de manera molt senzilla, però notes un dolor profund rere les seves paraules. Havia sigut molt famosa, temps enrere. Omnipresent. I ara tota la seva existència era il·legal. Temps enrere, semblava que tot girava al voltant de la Kim Kardashian. Però ara tot ha canviat molt. Sense la Kim i el seu accés constant a les xarxes socials, tot ha canviat, tot s'ha ensorrat. Ja no hi ha res interessant.

I ara que la tens aquí en persona, veus una mica l'estrès de la seva vida, una vida que ha passat del flaix de la càmera a les ombres. Vés a saber com deu sentir-se ella, tan acostumada a ser al cim del món, a tenir tot el que desitjava, a fer el que volia, a anar on li venia de gust. I ara, en canvi, és una fugitiva. Sempre amagant-se. Has llegit notícies sobre batudes policials que s'han fet en llocs on creien que es podia amagar, basant-se en comentaris anònims, però sempre hi han arribat tard. Com deu ser aquesta vida? Tens ganes de demanar-l'hi. Tens ganes de saber més coses.

—M'he d'afanyar —diu la Kim, amb to de disculpa—. De debò que m'ha agradat molt coneixe't, i em sap greu haver-te sorprès d'aquesta manera. Però necessito la teva ajuda. Puc confiar en tu?

«NO!», crida el teu cervell. «El teu nòvio et matarà».

—Sí —diu la teva boca.

La Kim somriu, i tu notes una petita flama que crema dins del teu cor, i tot d'una et vénen ganes de plorar i no saps per què. La Kim es gira disposada a anar-se'n i s'atura de cop.

—Em sap greu que a la feina t'ho passis tan malament —diu la Kim—. No perdis l'esperança, d'acord? Costa molt, creure en un mateix, i a nosaltres ens ho posen cada vegada més complicat. Però val la pena. T'ho prometo.

No estàs gaire segura del que vol dir exactament, i estàs a punt de preguntar-l'hi quan de sobte sents un soroll darrere teu. És el guarda de seguretat, que t'enfoca amb la llanterna directament a la cara. Alces la mà per protegir-te els ulls del feix de llum.

Et gires i veus que la Kim ha desaparegut, només queden ombres allà on era ella.

—Encara ets aquí? —pregunta el guarda, que s'acosta tranquil·lament cap a tu.

—Sí, és que havia de fer un inventari per a l'encarregat. Ja saps com va això! —exclames, una mica massa eufòrica.

—Estàs sola? —pregunta, mentre escodrina la foscor del teu darrere—. M'ha semblat sentir veus.

—Mmm, sí, era jo. Mira, parlava amb mi mateixa perquè m'avorria i em sentia molt sola.

Ho fas fatal, això de mentir a les autoritats. Un guarda de seguretat és una autoritat? És un home. Un home

gran. No sembla pas que proporcioni gaire seguretat enlloc. Té una llanterna i porta una mena d'uniforme d'aspecte oficial, però és només una vestimenta i és només una feina. Sens dubte podries escapar-te'n fàcilment. Però malgrat tot et costa dir mentides a una persona així.

—Bé, ja he acabat la feina i ara me'n torno cap a casa —continues.

—Avorrida i sola, eh? —Et mira amb recel i assenteix amb el cap. O potser simplement t'està mirant. Després es gira i se'n va.

Fa un moment, estaves parlant amb calma i serenor amb la delinqüent més perillosa del país, amb la fugitiva número u, la més buscada pel govern. I ha estat bé. Fins i tot divertit. I llavors aquest guarda de seguretat vell i atrotinat et fa una pregunta i et quedes muda.

Què coi et passa?

Et despertes, presa del pànic, buscant l'aire i barallant-te amb els llençols. Ràpidament comproves que ningú està intentant matar-te, que ningú et persegueix, que res no va malament, que tot va bé, i llavors intentes calmar la respiració i l'esverat batec del cor. Últimament això et passa tot sovint. Et despertes com si algú t'estigués atacant i no tens ni idea del perquè. Com si hi hagués un buit de comunicació entre dues parts del teu jo. És una mena de sensació en què el teu cor sap que alguna cosa va malament i el teu cervell no recorda què és. Però estàs bé. Ets a la teva habitació. Estàs sola. És de matí. No recordes si el teu nòvio era aquí al llit quan et vas quedar clapada ahir al vespre, exhausta, però ara segur que no hi és.

Continues tenint el cor accelerat. Què estaves somniant? Era horrible, fos el que fos. L'únic que recordes és que la trobada amb la Kim Kardashian hi tenia alguna cosa a veure.

Un moment.

Tens la bossa a terra, al costat del llit. T'inclines i l'agafes per posar-te-la a sobre la falda. Si no hi ha cap aparell electrònic il·legal a dins la bossa, aleshores segur que tot plegat era un somni. Furgues una mica a dins la bossa i hi trobes un telèfon que sens dubte no és teu. T'enfones entre els coixins mentre els detalls del vespre anterior et tornen a la memòria.

La Kim Kardashian et va reconèixer. Necessitava específicament la teva ajuda. Una cosa ben absurda, perquè malgrat que t'ho havies passat molt bé fent el teu canal de YouTube, al capdavall et semblava que era com un llarg exercici autodenigrant. T'agradava molt parlar d'electrònica, de *software*, de la web fosca i de coses d'aquestes. Era divertit aprendre sobre el tema i després trobar la manera d'explicar-ho als teus seguidors. Al principi era estrany, filmar-te a tu mateixa, veure't a la pantalla, sentir la teva veu. Però després et concentraves tant en l'edició de cada vídeo, en el temps, en el ritme dels missatges que intentaves transmetre, que la preocupació i el neguit per si semblaves ximple o lletja o el que fos desapareixia del tot. Perquè, de fet, ho feies només per a tu. I era un projecte divertit.

Bé, generalment divertit. Com que eres una dona parlant sobre electrònica a internet, es produïa una mena d'allau continuada d'homes que et #corregien en els comentaris. La gent t'odiava de totes les maneres imaginables. No només deien que no tenies ni idea del que estaves dient, sinó que a més eres lletja i que no

valia la pena mirar-te. Era difícil seguir endavant. Ho vas intentar, però amb el temps vas començar a dubtar de tu mateixa. Fins que un dia ja no vas poder més. No ho podies suportar, i vas plegar. Vas aplicar les poques habilitats que tenies a la feina del Best Buy. No era una cosa tan creativa com el YouTube, però almenys ja no havies de llegir comentaris desagradables. Tot i que, en certa manera, no era pas tan diferent. La gent continuava suposant que no tenies ni idea de què parlaves. L'encarregat no parava d'interrompre't i de menystenir-te davant dels clients. Els clients et #corregien en temps real. Ja fos perquè eres una dona o bé perquè havien llegit un article sobre el tema i tot d'una es creien uns experts en el que fos que t'haguessin preguntat.

Gires el telèfon entre les mans per examinar el que la Kim hi ha fet exactament. L'estructura no és cap meravella: peces que no encaixen, cola pertot arreu, però el resultat és efectiu. Va desmuntar l'aparell, va substituir les peces interiors amb elements d'altres mòbils, va fer un forat a la caixa frontal i ho va tornar a enganxar tot. Però com hi va poder ficar una segona càmera?, et preguntes. Segur que s'havia de compensar l'espai d'alguna manera. Potser hi va col·locar una bateria petita? Però llavors et fixes bé en la part posterior i t'adones de l'invent de la Kim: havia agafat la càmera orientada al revés, l'havia girat i l'havia col·locat enfocada de cara. Enginyós i brillant, sens dubte.

Per una banda, això significava que no calia buscar cap solució per a la vida de la bateria. A més, d'aquesta manera també era molt més fàcil personalitzar l'aparell, ja que s'utilitzaven les mateixes parts del telèfon però col·locades de manera lleument diferent. El resultat era una càmera extraordinària per a selfies. Ara, aquesta lent

d'alta potència només es podia utilitzar per fer-ne. *Únicament!* No es podia fer servir el telèfon com a càmera normal. Per tant, no només era il·legal, sinó que era com dir un «Et fots!» descomunal al govern. «No només faré selfies, sinó que ÚNICAMENT faré selfies!».

T'asseus i reflexiones sobre tot això. Era una feinada, tot plegat, moltes molèsties per deixar clar el seu punt de vista. Modificar els telèfons d'aquesta manera és perillós i és tot un desafiament. Encara que la Kim només s'arrisqui publicant alguna selfie ocasional. Fas memòria i en recordes potser quatre o cinc aquest any, en total. Gairebé res. Especialment en comparació amb tota la seva obra anterior. Però havia dedicat molt de temps i d'esforç a crear aquest mòbil per fer selfies. Et preguntes quantes més se'n fa, en relació amb les poques que publica. Te les imagines totes alineades electrònicament en algun servidor, esperant ordres com un exèrcit, preparades per avançar i atacar, a punt per lluitar en qualsevol moment.

La imatge és tan ridícula que gairebé rius en veu alta. Treus el portàtil de dins la bossa. Fas una pausa per plantejar-te si hauries de fer això. La Kim Kardashian és una delinqüent. Una delinqüent que el teu nòvio intenta enxampar. Et mataria si s'assabentés que estàs en contacte amb ella, per no dir si sabés que l'estàs ajudant.

Però, a veure, que l'estàs ajudant? Encara no. Vaja, probablement no. Només tens curiositat per mirar l'arxiu, potser. De totes maneres, segurament tampoc no hi podries fer res. Això per a tu és més aviat un repte, sobretot. Potser trobes alguna informació útil per al teu nòvio, i llavors ell estarà molt orgullós de tu. Ho faries, això? Intueixes que no, però és el que et dius a tu mateixa mentre et poses els cabells darrere l'orella, connec-

tes el telèfon al portàtil i comences a teclejar, tot buscant el fitxer en qüestió al sistema d'arxius.

Examines el telèfon i trobes una carpeta plena d'imatges. Resulta que són les selfies de la Kim. Et sents estranya, mirant-les. Primer, perquè se suposa que no haurien d'existir. Segon, perquè és com una invasió de la seva intimitat, mirar totes aquestes selfies que es va fer tot buscant la imatge perfecta per publicar. Està increïble a totes les fotos; com s'ho fa per triar-les? Les vas mirant mentre hi busques diferències. Una lleugera inclinació del cap, la boca oberta o tancada, o la llengua a fora, la mirada suau o més intensa. Totes aquestes petites decisions per crear tots aquests petits detalls. I què importa tot això? Sembla estúpid. Sembla una pèrdua de temps inútil. A més, com pot ser que algú suporti mirar-se a si mateix tanta estona? Potser és diferent si ets tan guapa com la Kim Kardashian. Sens dubte, no hi ha pas perill que tu ho puguis fer mai, això.

Finalment, trobes l'arxiu en qüestió. Sembla un arxiu d'imatge però no es carrega. L'obres en un editor de text i veus que només es tracta d'un reguitzell de números i lletres camuflats com un arxiu d'imatge. Podria ser qualsevol cosa.

Comences a investigar els mètodes d'encriptació, et descarregues diferents programes heurístics que et podrien ajudar. El món desapareix i només sou tu i aquest enigma per resoldre. Intentes diferents enfocaments, diferents idees. Cada vegada que creus que estàs a punt de trobar la solució, et quedes frustrada. Tens el cor accelerat. Et diverteixes. Això és precisament el que t'agrada, la creativitat de la tecnologia. El procés artístic d'aprendre una cosa i de solucionar un problema.